

V této části planety je slunce ještě za horizontem, ale již brzy se dostane nad něj. Část přírody se pomalu probouzí do dalšího dne a druhá její část se naopak pomalu chystá na posilující spánek. Dnešní noc byla velmi klidná, vlastně jsem neměla nic na práci. Až teďka k ránu to vypadá na další společnou cestu. Jestli se z toho něco vyklube nebo ne nevím, záleží na více okolnostech. Paní vypadá sympaticky a je docela mladá. Na seznamu se mi objevila již před časem, ale pořád nebyla na prvním místě. Dneska se na to první místo dostala. Je časné ráno, vybrala si hezké místo a mnou začíná cloumat zvědavost. Nebýt zvědavá, měla bych asi jednodušší existenci i práci. Jenže já si prostě nemohu pomoci. No nic, čas pokročil a je potřeba se vydat na cestu.

Moje jméno je pro většinu lidí nevyslovitelné. Když je to potřeba, představím se jako Sandra. Sandra průvodkyně. Průvodkyně není příjmení ale povolání, nebo spíše úřed. Ačkoli to slovo, průvodkyně, nezní zrovna zvukomalebně, ale asi tak nejvíce vystihuje podstatu mého poslání. Doprovázím lidi z jednoho břehu na druhý, z jednoho světa do světa jiného. Svoji práci dělám již hodně dlouho a stále mne baví i když je to někdy hodně těžké. Viděla jsem už hodně hezkého i hodně ošklivého. Poslední dobou je toho ošklivého nějak více a více ale pořád věřím tomu, že se to zase otočí a nehezké zážitky se opět dostanou do pozadí.

Je to evropanka, oficiálně bez vyznání a hrdě ohánějící hláškou „jsem zapřísáhlá pohanka a ateistka“. Také o sobě tvrdí, že je „nejcyničtější obluda na světě“ ale pravda je taková, že je to docela citlivá bytost. Takových jsem již zažila vícero. Ale z této vyzařuje něco zvláštního. Jakýsi vnitřní klid a odhodlání. Moje zvědavost opět o něco stoupla. Beru na sebe lidskou podobu, zhmotňuji se na vrcholu skály a počkám tu na ní. Bude odtud krásný výhled na vycházející slunce. Tyto okamžiky mám moc ráda. Mám ráda tuto planetu.

K vrcholu zbývá ještě pár desítek metrů a já jsem už hodně unavená. Nemoc se přeci jenom podepisuje na mé výkonosti a i když si to nechci moc připouštět, je to prostě tak. Možná jsem si mohla vybrat jiné místo či jiný způsob, ale už se stalo. Přeci to teďka nevzdám, když už mne to stálo tolik sil, které rychle ubývají.

Na chvíli si odpočinu, slunce se chystá k východu, ale do východu ještě pár chvil čeká. Odpočinu si. Je tu převis na kterém se dá na chvíli sednout i lehnout. Ležet dneska nebudu, ale sednu si ráda. Sotva popadám dech. Ale je tu krásně.

Přemýšlím o tom necelém posledním půlroce. Utekl tak strašně rychle, že je to až s podivem. Je to jako kdyby to bylo včera. A už je to vážně skoro půl roku. Nejprve pobolívání hlavy a závratě, pak cesta za doktory, různá vyšetření, podezření, že si všechno vymýšlím až nakonec zjištění, že v hlavě je cosi, co by tam nemělo být a že to cosi není vůbec hezké, že to roste a dělá neplechu. Potom nemocnice, další vyšetření, operace, kapačky... nakonec dosti necitlivé oznámení, že jsem přišla pozdě a že se toho už moc dělat nedá. Zajímavé je, že když jsem před pár roky přišla s tím, že mi není dobře, bylo mi řečeno, že se moc prohlížím. Absurdní situace. Naprosto absurdní. Beckett i Havel by asi měli radost.

Vzpomínám na kamarády, na rodiče i na ten dopis, co jsem předevčírem doma napsala a dala jej na stůl ve svém, po dlouhé době vzorně uklizeném, bytě. Pak jsem napsala ještě dva další dopisy, jeden pro mámu a jeden pro tátu. A poslala jim je každému na jejich adresu. Žijí již dlouhou dobu každý sám, ale i přes to spolu mají hezký kamarádský vztah. Nedovedou žít spolu, ale ani bez sebe. Když jsem měla všechno hotové, ještě jsem zalila květiny, kdo ví jak dlouho se budou muset obejít bez péče, vypnula jsem přívod vody a plynu do bytu, koupila sobě jízdenku na vlak sem do hor a vyrazila na cestu. Přespala jsem v pohodlném hotelu, udělala si přes den malý výlet do okolí, také vydatně odpočívala, a večer pak vyrazila s batohem a výstrojí sem na horu.

Je krásné ticho, příroda se pomaloučku chystá na další letní den. Tady nahoře je stejně krásně, nikdo nic nechce, nikdo nemá připomínky, nikdo tu není. Jen já, hora, příroda kolem a krásný výhled. Kdo to nikdy nezkusil nikdy nepochopí. A je to dobře, alespoň tu mohu být sama a mít klid.

V dálce houká první výletní vlak, blíží se do stanice a zdraví lidi kolem trati. Mé racionální já mi okamžitě říká, že je to motorák řady 810 a dává návěst „Pozor“. Profesionální deformace. Chechtám se nad další absurditou a je mi krásně. Kolem proletěl veliký pták, dravec. Nikdy jsem se je nenaučila rozpoznávat a už se to asi nenaučím. No jo, nestihla jsem toho více a rozpoznávání dravců není zase tak moc důležité. Třeba to dohoním v příštím životě, pokud tedy nějaký existuje. Nicméně některé zážitky z dob minulých naznačují, že naše existence není jediná, takže naděje tu je. Naděje, že nějaký další život skutečně je. Jaká je pravda nevím, mohu se domnívat co chci, ale jistotu budu mít až tehdy, když to přijde.

Opatrně koukám přes převis, aby mne neviděla, a dívám se, jak jí to jde. Ten dravec je přeci orel, to bys přeci mohla poznat i ty. Ale máš pravdu, člověk nemůže znát všechno. Zbývá ti ještě kus cesty, takže si odpočinu i já. Jsi na seznamu zatím sama. A tady je fakt krásně, nedivím se ti, že ses vybrala takové místo. Je vidět, že máš vkus.

Něco mi říká, že je to orel, ale jestli je to pravda, nebo ne, to už se asi nedozvím. Doma bych se mohla podívat do encyklopedie, ale i kdybych se chtěla vrátit, tak si stejně nebudu tvar křídel pamatovat. Ale třeba je ten pocit správný, třeba to je orel. Měla bych už zase vyrazit na cestu, jestli chci stihnout východ slunce, je už čas.

Odvazuji lano a automaticky si jej motám do balíku a vším jej na karabinu u boku. Vyrážím znovu na cestu nahoru, snad to zvládnou včas a udýchám to. Už teďka funím jako Sentinel. Naštěstí zbývá už jen jeden převis a pár stupů, takže brnkačka. Snad.

Tak už jsem skoro na vrcholu. Ještě se přitáhnu, přehodím nohu přes hranu a jsem tam. Hurá! :)

No jo, jsi opravdu dobrá lezkyně, to se musí nechat. Ještě chvílku a jsi tu. Východ slunce stihneš a co bude dál? Uvidíme. Sedím na bobku a koukám se střídavě na oblohu a pak na hranu plošinky vrcholu. A už vidím jednu ruku, hlavu a pak druhou ruku. A už tu stojí v celé své kráse.

Jejda, někdo tu. Jak je to možné? Kudy se sem dostala? Vždy sem vede jen jedna cesta a tou jsem šla já. To tu přenocovala? Ale nikde nevidím stan ani jinou výbavu. Navíc nemá lezecké oblečení, má na sobě šaty. To sem snad přiletěla? A co tu vůbec chce? Kazí mi má plány. Dalo to tolik plánování, námahy a všechno je asi na nic... ach jo, je to pech.

„Tak tě tu vítám.“

„Jejda, kdo jste? A jak to, že jsem se nelekla, nečekala jsem tu nikoho.“

„Moje skutečné jméno bys nedokázala vyslovit, ale říkej mi Sandro.“

„Těší mne, já jsem Viky“

„Já vím. A také vím, co tu chceš dělat.“

„Chci se podívat na východ slunce, nic víc.“

„Opravdu nic více? Myslíš, že je správné v tuto chvíli neříkat pravdu?“

„Jak to víš? Ačkoli, když o tom tak přemýšlím, asi vím, jak to víš.“

„Přemýšlíš dobře a máš vlastně pravdu. Jsem průvodkyně a přišla jsem pro tebe. Ale mojí prací je i to, dát ti možnost si to ještě rozmyslet.“

„Metastázující karcinom mozku...“

„Ty jsou přeci velice vzácné.“

„Ano, jak se zdá, musím mít pořád něco extra. Bohužel i v tomto ohledu. Ale nezávítězí nade mnou. Nezávítězí, nakopu mu musculus gluteus maximus tak, že se bude divit.“

„Překvapuješ mne, většina lidí by v tomto okamžiku děla všechno možné i nemožné, ale neznám moc těch, kdo by vylezli až sem nahoru a ještě měli tolik elánu na černý humor. Snažíš se dostat své pověsti ‚nejcyničtější obludy na světě‘?“

„Počkej, jak to víš?“

„Pořád ti to ještě nedošlo, kdo já jsem? A proč jsem tady?“

„Abych řekla pravdu, tak nevím. Asi jsi nějaká nadpřirozená bytost ale nevím, kam bych tě zařadila. Opravdu nevím. Vylezla jsem sem proto, abych se ještě jednou podívala na východ slunce a pak to celé ukončila. Jenže jsem tu narazila na tebe a místo kochání se výhledem si tu povídáme. A já nevím, jestli jsi jen má halucinace, nějaký vtipálek či co já vím, třeba jsi opravdu průvodkyně, ať to již znamená cokoli.“

„Ten pták byl orel a v té encyklopedii bys ho určitě našla.“

„Hmm, tak to asi nebudeš halucinace.“

„Ne, to skutečně nejsem. Jak jsem řekla, jsem průvodkyně. Doprovázím lidi z vašeho světa do toho našeho. V různých kulturách mi říkají různě a také si mě různě personifikují. Respektive nejenom mne, je nás více. Přeci jenom je vás jenom na této planetě sedm miliard a to bych těžko stíhala sama. Snažím se brát na sebe takovou podobu, jakou si vymysleli lidé té které kultury. Někdy je to vrána, jindy dáma s kápí a kosou, zase jindy vlk nebo drak. Lidé jsou velmi vynalézaví ohledně toho, co si dokáží vymyslet. Ale věř mi, skutečnost je přeci jenom jiná. A většinou hezčí než si vůbec umí kdo představit. Podrobnosti se dozvíš až přijde čas.“

„Takže ty jsi Smrt?“

„Ano, ve vaší kultuře mi tak říkáte.“

„Vylezla jsem sem abych se podívala na východ slunce. Chtěla bych být sama.“

„Opravdu?“ na chvílku se odmlčela „Nu dobrá. A přemýšlej o tom, co jsem ti řekla. Život je veliký dar.“

„Dar? Asi záleží na úhlu pohledu. Já to vidím, nebo do dneška jsem to viděla, jinak. O tom, že se narodím rozhodl někdo jiný. Nebyla to moje volba (nebo snad ano?) a tak mám snad právo na to, si rozhodnout, co udělám na konci.“

„Dělej jak myslíš, já tu jsem od doprovázení, ne o filozofování.“

„Počkej, jak to, že spolu mluvíme, když ani ty, ani já neotevíráme ústa?“

„K čemu rozechvívat vzduch akustickými vlnami, když je tu tak krásně? Vidíš támhle toho orla? Kdybychom mluvily, tak by odletěl pryč. Vylekal by se. Zatím se měj hezky, určitě se ještě uvidíme. Někdy, někde.“

Slunce začíná vycházet nad obzor, je krásné ráno, příroda se probouzí do dalšího dne. Orel dostihl svojí kořist a nese ji mladým do hnízda. Jeden život právě skončil aby další životy mohly pokračovat. A tak je to pořád dokola.

Viky je dole na vrcholku hory. Musím se usmívat nad touto myšlenkou. Tam dole na vrcholku hory.

Ale je to pravda, já jsem nad tou horou a tak je hora pode mnou. Všechno je relativní. Stojí rozkročená u hrany skalní stěny, nemá žádné jištění a kouká na východ slunce.

Koukám se jak se kouká a je šťastná. Drží v rukou flétnu a hraje svojí oblíbenou skladbu. Jednoduchou až prostou.

D(1/8) G(1/8) G(1/2) H(1/8) A(1/8) H(1/2)...

A já zatím přemýšlím, jak se asi rozhodne. Uvidíme se znovu za pár pozemských minut? Nebo za pár týdnů? Či za pár let? Víím na co myslí, víím jak sama se sebou bojuje, ale jak se rozhodne, to skutečně nevím. Dar vidění do budoucna nemám.

A(1/4) G(1/2) E(1/4) D(1/2).... a tak dále několikrát dokola.

Hudba dozněla, chvílku je ještě slyšet její ozvěna od skalních stěn. Žena na vrcholku hory si sedla, z batohu vytáhla pouzdro a čištění a s láskou pečuje o svůj nástroj. Pak jej ukládá do pouzdra a to následně do batohu. Vytahuje nahoru lana, po kterých vylezla, a já se pořád snažím odhadnout, jak se asi zachová a jak to dneska ráno dopadne.

To by mě zajímalo, jestli se mi ta Sandra jenom zdála, nebo jestli byla skutečná. Zmizela jako pára nad hrncem. Jsem vysoko, jsem unavená a třeba už začínám opravdu magořit. Možná se mi to jen všechno zdálo, možná je to skutečnost. Několik zážitků během života hovoří ve prospěch té teorie, že byla skutečná. Jenže odporuje tomu, co a jak se říká a vypravuje. Žádný tunel, žádné světlo. Elegantní paní v hezkém oblečení. Co to vlastně bylo za barvu jejich šatů? V barvách se přeci vyznám, ale tuto si nedokáži ani pořádně vybavit, natož pojmenovat.

Ještě sbalím svoje věci, aby tu po mne nezůstal nepořádek a pak se uvidí.

Lano má smotané v balíku, ten je zavěšený pod batohem a batoh má na zádech. Udělala pár kroků vpřed k okraji skalní plošiny. Rozhlíží se kolem, pak zavírá oči a nadechuje se a ještě chvílku čeká.

Její jméno na mém seznamu přestalo blikat, zůstalo napsané klidně a jeho barva se změnila na šarlatovou. Takže se již rozhodla.

Znovu se nadechla, rozhlédla se kolem a pak skočila přes hranu. Čekala jsem, dle zkušenosti, že bude křičet, ale ona se místo toho rozhlíží kolem a s roztaženými končetinami poněkud brzdí a usměňuje let. Je vidět, jak si to vychutnává. To se vidí jen málokdy. Je to opravdu silná osobnost.

Přesunula jsem se dolů pod skálu a čekala jsem na ní. Dopadla kousek vedle mě. Chvilku zůstala ležet, ale pak se její duše zvedla, podívala se na mě, pak na svoje ležící tělo a pak zase na mne.

„Teda to bylo super! Škoda, že nemohu ještě jednou.“

Podala jsem ji ruku a řekla „To opravdu nemůžeš. Vítej na obrazném druhém břehu. Tak pojď, máme před sebou ještě dlouhou cestu“. Usmála se na mě a spolu jsme vyrazily k cíli dnešní pouti. Máme si toho ještě hodně co říci.